



# ОКРУЖНИЙ АДМІНІСТРАТИВНИЙ СУД міста КИЄВА

01051, м. Київ, вул. Болбочана Петра 8, корпус 1

## РІШЕННЯ

### ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

м. Київ

14:11

№ 826/15456/17

16 травня 2018 року

Окружний адміністративний суд міста Києва у складі колегії суддів: головуючого судді Васильченко І.П., суддів: Векуа Н.Г., Федорчука А.Б., при секретарі судового засідання Семеняка А.Р. за участю представників сторін розглянув у відкритому судовому засіданні адміністративну справу

за позовом Міністерства охорони здоров'я України  
 до Міністерства юстиції України,  
 Державної регуляторної служби України  
 треті особи: Всеукраїнська екологічна громадська організація (ВЕГО) «Мама-86» (на стороні позивача) (1), Асоціація «Українське Хризотилоче об'єднання» (2), Товариство з обмеженою відповідальністю «Завод «Дніпровська Хвиля» (на стороні відповідача) (3)  
 про визнання протиправним та скасування наказу,

На підставі ч. 1 ст. 250 Кодексу адміністративного судочинства України в судовому засіданні 16 травня 2018 року проголошено скорочене (вступна та резолютивна частини) судове рішення. Виготвлення рішення у повному обсязі відкладено, про що повідомлено осіб, які брали участь у розгляді справи, з урахуванням вимог ч. 3 ст. 243 названого Кодексу. Під час проголошення скороченого (вступної та резолютивної частин) судового рішення сторонам роз'яснено зміст судового рішення, порядок і строк його оскарження, а також порядок отримання повного тексту рішення.

### ВСТАНОВИВ:

Міністерство охорони здоров'я України звернулось до Окружного адміністративного суду м.Києва з позовом до Міністерства юстиції України, Державної регуляторної служби України, треті особи: Всеукраїнська екологічна громадська організація (ВЕГО) «Мама-86» (на стороні позивача), Асоціація «Українське Хризотилоче об'єднання», Товариство з обмеженою відповідальністю «Завод «Дніпровська Хвиля» (на стороні відповідача), в якому просить:

1. Визнати дії Державної регуляторної служби України щодо направлення до Міністерства юстиції України повідомлення, оформленого листом від 11.08.2017 р. № 6753/0/20-17 протиправними.

2.Скасувати наказ Міністерства юстиції України від 11.09.2017 р. № 2859/5 «Про скасування рішення про державну реєстрацію нормативно-правового акту» та зобов'язати відновити державну реєстрацію наказу МОЗ від 29.03.2017 № 339 «Про затвердження Державних санітарних норм і правил «Про безпеку і захист працівників від шкідливого впливу азбесту та матеріалів і виробів, що містять азбест», зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 09.06.2017 р. за № 702/30570.

Ухвалою Окружного адміністративного суду м.Києва від 04.12.2017 р. відкрито провадження по справі та призначено її до колегіального судового розгляду.

Позовні вимоги обґрунтовані тим, що Міністерством юстиції України винесено незаконний наказ, яким скасовано рішення про державну реєстрацію наказу МОЗ від 29.03.2017 № 339 «Про затвердження Державних санітарних норм і правил «Про безпеку і захист працівників від шкідливого впливу азбесту та матеріалів і виробів, що містять азбест», зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 09.06.2017 р. за № 702/30570.

Представник повивача в судовому засіданні позовні вимоги підтримав та просив суд їх задовольнити, оскільки, скасуванням наказом була передбачена заборона використання азбесту в Україні як такого, що має вкрай негативний вплив на життя людей.

Представник відповідача 1 в судовому засіданні проти позовних вимог заперечував та просив суд відмовити в їх задоволенні, оскільки до Міністерства юстиції України надійшло повідомлення Державної регуляторної служби України, викладене в листі від 11.08.2017 р. № 6753/0/20-17 про виявлення обставин, визначених в ч. 1 ст. 25 Закону України «Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності», що є підставою для перегляду реєстрації нормативно-правового акта.

Згідно із зазначеним повідомленням, з огляду на виявлення додаткових обставин щодо настання негативних наслідків для окремих вітчизняних підприємств азбестоцементної та азбестопереробної галузей, а також будівельної галузі під час застосування механізму державного регулювання, передбаченого наказом МОЗ № 339, а також за результатами додаткового аналізу його положень Державною регуляторною службою України встановлено, що редакція наказу МОЗ № 339 містить окремі положення, які містять ознаки регуляторного характеру, що безпосередньо впливає на господарську діяльність відповідних суб'єктів господарювання.

За повідомленням Державної регуляторної служби України практичне застосування положень наказу МОЗ №339 ставить під загрозу не тільки існування азбестоцементної галузі України, а й будівельної галузі, що позбавляє тисячі громадян робочих місць та суттєво зменшує надходження до державного бюджету України та спричинить ряд негативних наслідків, а саме: зупинення азбестоцементної та азбестопереробної галузей України; відсутність матеріалу для швидкого ремонту як у цивільних, так і у військових цілях, зокрема, в зоні проведення антитерористичної операції; суттєве збільшення витрат для сільськогосподарських, зокрема птахофабрик та тваринницьких ферм, які є основними споживачами азбестоцементного шиферу; додаткові витрати для на заміну покрівель з азбестоцементного шиферу на об'єктах сектору о значення (дошкільні навчальні заклади, лікувально-профілактичні заклади культури, мистецтва і спорту тощо); додаткові витрати українських домогосподарств із заміни шиферу на металочерепицю; додаткові витрати на азбестоцементного шиферу, які на сьогодні не передбачені ні державним бюджетом України, ні місцевими бюджетами.

На виконання п. 4 протоколу наради від 23.06.2017 р. під головуванням віце-прем'єр-міністра України-Міністра економічного розвитку і торгівлі Кубіва С.І. щодо стану азбестової галузі України Міністерство юстиції листом від 06.07.2017 № 25366/12569-0-26-17/10.1 звернулося до Міністерства охорони здоров'я України з вимогою негайно внести зміни до МОЗ № 339 та нормативно-правовий акт з порушеного питання, погоджений заінтересованими органами, подати на державну реєстрацію до Міністерства юстиції України.

Однак, Міністерством охорони здоров'я України не вжито відповідних заходів внесення змін до наказу МОЗ №339 та нормативно-правового акта з порушеного питання та на державну реєстрацію до Міністерства юстиції України не подано.

Таким чином, відповідач 1 вважає, що скасування рішення про державну реєстрацію наказу МОЗ України № 339, зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 09.06.2017 р. за № 702/30570 було здійснено з дотриманням усіх необхідних процедур, встановлених чинним законодавством.

Представник відповідача 2 в судовому засіданні проти позовних вимог заперечував та просив суд відмовити в їх задоволенні, оскільки наказ № 339 не погоджувався із ДРС. З урахуванням вказаної обставини, на підставі повноважень, визначених ст. 25 Закону № 1160 та пп. 10 п. 4 Положення про Державну регуляторну службу України від 24.12.2014 р. № 724, відповідачем 2 було повідомлено Міністерство юстиції України про виявлення вищевказаних обставин за яких наказ № 339 не міг бути прийнятий, що обумовлює необхідність вжиття заходів, передбачених ч. 2 та ч. 3 ст. 25 Закону. Позивач не обґрунтував, яким чином діями ДРС було порушено його права.

Представник третьої особи 1 в судовому засіданні підтримав позовні вимоги та просив їх задовольнити. Обґрутовуючи свою позицію представник зазначив, що зауваження Державної регуляторної служби України щодо виявлення обставин, визначених у ч. 1 ст. 25 Закону України «Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності» є надуманими, оскільки перед затвердженням оспорюваного наказу щодо затвердження ДСанПіН, МОЗ України здійснило: аналіз його впливу, проект акта був оприлюднений, поданий на погодження із уповноваженим органом. Уповноваженим органом було прийнято рішення щодо його погодження.

Затверджені МОЗ України Державні санітарні норми і правила «Про безпеку і захист працівників від шкідливого впливу азбесту та матеріалів і виробів, що містять азбест» передбачали для підприємств перехідний період і можливість для підприємств та громадян подальше використання матеріалів та виробів, що містять азбест і використовуються, - до їх заміни або утилізації. МОЗ України, затверджуючи Державні санітарні норми і правила «Про безпеку і захист працівників від шкідливого впливу азбесту та матеріалів і виробів, що містять азбест», враховувало світову практику поводження зі всіма виду азбесту, в тому числі із хризотилівим, який застосовується в Україні.

Виробники азбестовмісної продукції наводять аргументи щодо безпечності хризотилового азбесту і того, що в Україні не зафіксовано жодного випадку професійного захворювання, пов'язаного із поводженням з азбестом.

Але, у червні 2005 року докер-механізатор, як позивач звернувся до суду (справа №22ц-3190/2007 р.) з позовом до ДП «Іллічівський морський торговельний порт» про визнання наявності у нього професійного захворювання у вигляді мезотеліоми; про зобов'язання ДП «ІМТП» оформити акт за формою П4 на підставі висновку центральної лікувальної комісії Українського профпатологічного центру клініки професійних захворювань Інституту медицини праці Академії медичних наук України № 4510 від 04.11.2004 р.; про зобов'язання ДП «ІМТП» направити позивача на медико-соціальну комісію для встановлення причин інвалідності, відсотків втрати професійної працездатності і підтвердження наявності факту моральної шкоди, нанесеної позивачеві внаслідок професійного захворювання. В обґрунтування своїх вимог позивач посилався на те, що з 15.03.1970 р. по 12.04.2005 р. (більше 35 років) він працював у ДП «ІМТП» докером-механізатором. Центральна лікувальна комісія українського профпатологічного центру клініки професійних захворювань Інституту медицини праці Академії медичних наук України 02.11.2004 р. надала висновок про те, що у позивача лівостороння мезотеліома плеври I-II ст. Захворювання визнано професійним з урахуванням профмаршруту, вимог праці, наявності у повітрі робочої зони азбестованого пилу в концентраціях, що перевищують ПФК.

Рішенням Іллічівського міського суду Одеської області від 24.07.2006 р. фактично було підтверджено, що у період з 08.06.1970 р. по 09.06.1981 р. позивач, який працював у ДП «ІМТП» докером-механізатором, розвантажував вантажі, у тому числі й азбест, який був упакований у джутові мішки і під час його перевантажування була наявною висока концентрація азбестового пилу.

Враховуючи, що Україна і надалі через морські порти здійснює експортний транзит азбесту до третіх країн, ставлячи під загрозу життя громадян, третя особа 1 підтримує вимоги наказу Міністерства охорони здоров'я України від 29.03.2017 р. № 339 «Про затвердження Державних санітарних норм і правил «Про безпеку і захист працівників від шкідливого впливу азбесту та матеріалів і виробів, що містять азбест», зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 09.06.2017 р. за № 702/30570.

Представники третьої особи 2, 3 в судовому засіданні заперечували проти задоволення позовних вимог, оскільки вважають, що прийняття наказу МОЗ № 399 ставить під загрозу існування азбестоцементної галузі України та всієї будівельної галузі, вважають, що відповідачі діяли правомірно, у межах передбачених чинним законодавством, ДРС діяла в межах її дискреційних повноважень. Позивач видав наказ МОЗ № 399 з перевищенням меж його повноважень, порушенням положень Цивільного кодексу України і порушенням законодавчих гарантій ведення господарської діяльності, з порушення правил і процедур, передбачених Законом України «Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності», прав виробників та споживачів азбестоцементної продукції. Позивачем не доведено небезпечність хризотилу.

Розглянувши подані сторонами документи і матеріали справи, всебічно і повно з'ясувавши всі фактичні обставини, на яких ґрунтується позов, об'єктивно оцінивши докази, які мають юридичне значення для розгляду справи і вирішення спору по суті, Окружний адміністративний суд м. Києва встановив наступне.

Наказом Міністерства юстиції України від 11.09.2017 р. № 2859/5 «Про скасування рішення про державну реєстрацію нормативно-правового акту» скасовано рішення про державну реєстрацію наказу МОЗ від 29.03.2017 р. № 339 «Про затвердження Державних санітарних норм і правил «Про безпеку і захист працівників від шкідливого впливу азбесту та матеріалів і виробів, що містять азбест», зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 09.06.2017 р. за № 702/30570.

Підставою для скасування рішення про державну реєстрацію нормативно-правового акта стало повідомлення Державної регуляторної служби України, викладене в листі від 11.08.2017 р. № 6753/0/20-17, про виявлення обставин, визначених у частині 1 ст. 25 Закону України «Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності».

Згідно із зазначеним повідомленням з огляду на виявлення додаткових обставин щодо настання



негативних наслідків для окремих вітчизняних підприємств азбестоцементної та азбестопереробної галузей, а також будівельної галузі під час застосування механізму державного регулювання, передбаченого наказом МОЗ №339, а також за результатами додаткового аналізу його положень Державною регуляторною службою України встановлено, що редакція наказу МОЗ № 339 містить окремі положення, які мають ознаки регуляторного характеру, що безпосередньо впливає на господарську діяльність відповідних суб'єктів господарювання.

Зокрема, абзацами другим та третім пункту 1 розділу I Державних санітарних норм і правил «Про безпеку і захист працівників від шкідливого впливу азбесту та матеріалів і виробів, що містять азбест», затверджених наказом МОЗ № 339, встановлено, що забороняється виробництво та використання азбесту незалежно від його виду та азбестовмісних виробів і матеріалів в технологічних процесах та при проведенні будівельно-монтажних робіт. Як виняток, матеріали та вироби, що містять азбест і вже використовуються, можна й надалі використовувати до їх заміни або утилізації. Азбестовмісні ізоляційні матеріали та вироби низької щільності (1 с/г) підлягають першочерговій заміні та утилізації.

В повідомленні Державної регуляторної служби України, викладеному в листі від 11 серпня 2017 року № 6753/0/20-17 йдеться про те, що практичне застосування положень наказу МОЗ № 339 ставить під загрозу не тільки існування азбестоцементної галузі України, а й будівельної галузі, що позбавляє тисячі громадян робочих місць та суттєво зменшує надходження до державного бюджету України та спричинить ряд негативних наслідків, а саме: зупинення діяльності азбестоцементної та азбестопереробної галузей України; відсутність доступного матеріалу для швидкого ремонту як у цивільних, так і у військових цілях, зокрема в зоні проведення антитерористичної операції; суттєве збільшення витрат для сільськогосподарських підприємств, зокрема птахофабрик та тваринницьких ферм, які є основними споживачами азбестоцементного шиферу; додаткові об'єкти сектору соціального значення дошкільні навчальні заклади, лікувально-профілактичні установи, заклади культури, мистецтва і спорту тощо; додаткові витрати українських домогосподарств із заміни шиферу на метало черепицю; додаткові витрати на утилізацію азбестоцементного шиферу, які на сьогодні не передбачені ні державним бюджетом України, ні місцевими бюджетами.

На підставі викладеного, Міністерством юстиції України наказом від 11.09.2017 р. № 2859/5 «Про скасування рішення про державну реєстрацію нормативно-правового акта» скасовано рішення про державну реєстрацію наказу та повідомлено Міністерство охорони здоров'я України (лист Міністерства юстиції України від 12 вересня 2017 року № 35422/9774-0-26-17/10.1) про скасування рішення про державну реєстрацію наказу.

Міністерством охорони здоров'я України листом від 27.09.2017 року № 05.1-08/25644 (вх. № 19088-0-26-17 від 29.09.2017 р.) подано скаргу на рішення Міністерства юстиції України щодо скасування рішення про державну реєстрацію наказу МОЗ № 339, яка залишена Міністерством юстиції України без задоволення.

Позивач, вважаючи наказ Міністерства юстиції України від 11.09.2017 р. № 2859/5 «Про скасування рішення про державну реєстрацію нормативно-правового акта» незаконним та таким, що підлягає скасуванню, звернувся до суду із позовом за захистом своїх порушених прав та законних інтересів.

Досліджуючи надані сторонами докази, аналізуючи наведені міркування та заперечення, оцінюючи їх в сукупності, суд бере до уваги наступне.

Відповідно до ч. 2 ст. 19 Конституції України органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України.

Правові та організаційні засади реалізації державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності визначено Законом України «Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності» від 11 вересня 2003 року N 1160-IV(надалі- Закон N 1160-IV).

За визначенням ст. 1 названого Закону державна регуляторна політика у сфері господарської діяльності (далі - державна регуляторна політика) - напрям державної політики, спрямований на вдосконалення правового регулювання господарських відносин, а також адміністративних відносин між регуляторними органами або іншими органами державної влади та суб'єктами господарювання, недопущення прийняття економічно недоцільних та неефективних регуляторних актів, зменшення втручання держави у діяльність суб'єктів господарювання та усунення перешкод для розвитку господарської діяльності, що здійснюється в межах, у порядку та у спосіб, що встановлені Конституцією та законами України.

Регуляторний акт – це прийнятий уповноваженим регуляторним органом нормативно-правовий



акт, який або окремі положення якого спрямовані на правове регулювання господарських відносин, а також адміністративних відносин між регуляторними органами або іншими органами державної влади та суб'єктами господарювання.

Відповідно до ст. 21 Закону N 1160-IV проекти регуляторних актів, які розробляються центральними органами виконавчої влади, Радою міністрів Автономної Республіки Крим, місцевими органами виконавчої влади, територіальними органами центральних органів виконавчої влади, підлягають погодженню із уповноваженим органом.

Для погодження до уповноваженого органу разом з проектом регуляторного акта подаються аналіз регуляторного впливу цього проекту та копія оприлюдненого повідомлення про оприлюднення проекту з метою одержання зауважень і пропозицій.

Тривалість погодження проекту регуляторного акта не може перевищувати одного місяця з дня одержання проекту уповноваженим органом.

Уповноважений орган розглядає проект регуляторного акта та документи, що додаються до нього, і приймає рішення про погодження цього проекту або рішення про відмову в його погодженні. Це рішення не пізніше наступного робочого дня з дня його прийняття подається до органу, який розробив проект регуляторного акта.

Рішення про відмову в погодженні проекту регуляторного акта повинно містити обґрунтовані зауваження та пропозиції щодо цього проекту та/або щодо відповідного аналізу регуляторного впливу.

Після доопрацювання проекту регуляторного акта та/або відповідного аналізу регуляторного впливу з урахуванням наданих зауважень та пропозицій цей проект подається у встановленому цим Законом порядку на повторне погодження до уповноваженого органу.

У разі незгоди з рішенням про відмову в погодженні проекту регуляторного акта розробник цього проекту може звернутися відповідно до уповноваженого органу з ініціативою щодо утворення погоджувальної групи для проведення консультацій з метою усунення суперечностей. До складу погоджувальної групи входять представники розробника проекту регуляторного акта та уповноваженого органу.

Якщо поданий на погодження проект регуляторного акта не оприлюднювався розробником цього проекту, уповноважений орган залишає цей проект без розгляду, про що повідомляє розробникові проекту в письмовій формі не пізніше наступного робочого дня з дня одержання відповідного проекту уповноваженим органом.

Після оприлюднення проект регуляторного акта, який було залишено без розгляду, подається його розробником на погодження до уповноваженого органу в порядку, встановленому цим Законом.

Відповідно до ст. 25 цього ж Закону регуляторний акт не може бути прийнятий або схвалений уповноваженим на це органом виконавчої влади або його посадовою особою, якщо наявна хоча б одна з таких обставин: відсутній аналіз регуляторного впливу; проект регуляторного акта не був оприлюднений; проект регуляторного акта не був поданий на погодження із уповноваженим органом; щодо проекту регуляторного акта уповноваженим органом було прийнято рішення про відмову в його погодженні.

У разі виявлення будь-якої з цих обставин уповноважений орган повідомляє про це орган виконавчої влади, його посадову особу, уповноважену на прийняття або схвалення регуляторного акта, а якщо регуляторний акт підлягає державній реєстрації в органах юстиції - також орган юстиції, до компетенції якого належить здійснення державної реєстрації цього регуляторного акта.

Якщо в ході перевірки на підставі повідомлення уповноваженого органу юстиції буде виявлена будь-яка з обставин, визначених у частині першій цієї статті, орган юстиції відмовляє в державній реєстрації регуляторного акта або не пізніше десяти робочих днів з дня одержання цього повідомлення скасовує прийняте рішення про державну реєстрацію цього регуляторного акта.

Постановою Кабінету Міністрів України від 28 грудня 1992 р. N 731 затверджено Положення про державну реєстрацію нормативно-правових актів міністерств, інших органів виконавчої влади (надалі - Положення N 731).

Згідно із п. 1 вказаного Положення державна реєстрація нормативно-правових актів міністерств, інших органів виконавчої влади, які виступають суб'єктами нормотворення, здійснюється відповідно до Указу Президента України від 3 жовтня 1992 р. "Про державну реєстрацію нормативно-правових актів міністерств та інших органів виконавчої влади" та цього Положення.

Державна реєстрація нормативно-правового акта полягає у проведенні правової експертизи на відповідність його Конституції та законодавству України, Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року і протоколам до неї, міжнародним договорам України, згоду на обов'язковість яких надано Верховною Радою України, та зобов'язанням України у сфері європейської



інтеграції та праву Європейського Союзу (acquis EC), антикорупційної експертизи, а також з урахуванням практики Європейського суду з прав людини, прийнятті рішення про державну реєстрацію цього акта, присвоєнні йому реєстраційного номера та занесенні до Єдиного державного реєстру нормативно-правових актів.

Державній реєстрації підлягають нормативно-правові акти, що зачіпають права, свободи й законні інтереси громадян або мають міжвідомчий характер (п. 2 названого Положення).

Відповідно до п. 4 Положення N 731 державній реєстрації підлягають нормативно-правові акти будь-якого виду (постанови, накази, інструкції тощо), якщо в них є одна або більше норм, що:

а) зачіпають соціально-економічні, політичні, особисті та інші права, свободи й законні інтереси громадян, проголошені й гарантовані Конституцією та законами України, Конвенцією про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року і протоколами до неї, міжнародними договорами України, згоду на обов'язковість яких надано Верховною Радою України, а також з урахуванням зобов'язань України у сфері європейської інтеграції та права Європейського Союзу (acquis EC), практики Європейського суду з прав людини, встановлюють новий або змінюють, доповнюють чи скасовують організаційно-правовий механізм їх реалізації;

б) мають міжвідомчий характер, тобто є обов'язковими для інших міністерств, органів виконавчої влади, а також органів місцевого самоврядування, підприємств, установ і організацій, що не входять до сфери управління органу, який видав нормативно-правовий акт.

Згідно із абз. 1 п. 6 Положення N 731 державну реєстрацію нормативно-правових актів міністерств, інших центральних органів виконавчої влади здійснює Мін'юст.

Державна реєстрація нормативно-правового акта проводиться протягом 15 робочих днів з дня, наступного після надходження його до органу державної реєстрації, з дотриманням вимог, передбачених пунктами 8, 9 цього Положення (п. 11 Положення N 731).

Відповідно до п. 17 Положення N 731 рішення про державну реєстрацію нормативно-правового акта може бути скасовано у зв'язку з:

а) виявленням обставин, що не були відомі органу державної реєстрації під час реєстрації нормативно-правового акта;

б) набрання законної сили судовим рішенням про визнання нормативно-правового акта незаконним чи таким, що не відповідає нормативно-правовому акту вищої юридичної сили, повністю або в окремій його частині;

в) одержанням повідомлення від ДРС про виявлення будь-якої обставини, визначеної у частині першій статті 25 Закону України "Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності" або повідомлення ДРС про зупинення дії регуляторного акта чи окремих його положень відповідно до частини восьмої статті 28 зазначеного Закону";

г) одержанням висновку Мін'юсту, головних територіальних управлінь юстиції Мін'юсту в Автономній Республіці Крим, в областях, містах Києві та Севастополі про невідповідність нормативно-правового акта Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод та практиці Європейського суду з прав людини;

д) виявленням порушень або недотримання вимоги пункту 16 цього Положення органом, що видав нормативно-правовий акт.

Підставами для скасування рішення про державну реєстрацію нормативно-правового акта можуть бути інші обставини, що виникли після державної реєстрації нормативно-правового акта.

Як вбачається з матеріалів справи, оскаржуваний наказ видано відповідно до пп. «в» п. 17 Положення N 731 про державну реєстрацію нормативно-правових актів міністерств, інших органів виконавчої влади, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 28.12.1992 № 731, згідно з яким рішення про державну реєстрацію нормативно-правового акта може бути скасовано у зв'язку із одержанням повідомлення від ДРС про виявлення будь-якої обставини, визначеної у частині першій статті 25 Закону України «Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності».

Разом з тим, відповідно до положень ст. 3 Закону N 1160-IV визначено відносини у сфері здійснення державної регуляторної політики та регуляторної діяльності на які дія цього Закону не поширюється, зокрема, наведене стосується прийняття санітарних норм, державних норм і правил у сфері містобудування, у тому числі державних будівельних норм, державних норм і правил пожежної безпеки, у тому числі загальнодержавних, міжгалузевих, галузевих нормативних актів з питань пожежної безпеки, державних міжгалузевих та галузевих нормативних актів про охорону праці, норм, правил і стандартів з ядерної та радіаційної безпеки, нормативних документів з метрології, затверджених центральними органами виконавчої влади, фармакопейних статей, Державної



Фармакопеї України, технологічних регламентів виготовлення лікарського засобу, за винятком випадків, коли у положеннях зазначених документів містяться вимоги до суб'єктів господарювання щодо проведення обов'язкових погоджень, аналізів, експертиз, обстежень, випробувань тощо за допомогою третіх осіб.

Наведене підтверджується листами, Державної регуляторної служби України від 18.01.2017 р. № 238/0/20-17 та від 30.05.2017 р. № 3797/0/20-17, відповідно до яких, проект наказу не підпадає під сферу дії статті 3 Закону України «Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності».

Отже, Державна регуляторна служба України двічі визнала, що дія Закону України «Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності» не поширюється на здійснення регуляторної діяльності, пов'язаної з прийняттям санітарних норм.

Судом встановлено, що наказ МОЗ № 339 було розроблено та прийнято відповідно до вимог наказу Міністерства юстиції України від 12.04.2005 № 34/5 «Про вдосконалення порядку державної реєстрації нормативно-правових актів у Міністерстві юстиції України та скасування рішення про державну реєстрацію нормативно-правових актів», зареєстрований в Міністерстві юстиції України 12.04.2005 за № 381/10661, погоджено з усіма заінтересованими міністерствами та відомствами (Міністерством екології та природних ресурсів України, Міністерством економічного розвитку та торгівлі України, Міністерством фінансів України, Міністерством юстиції України, Державною регуляторною службою України), а також Національною академією медичних наук України без зауважень.

Під час підготовки проекту наказу МОЗ «Про затвердження Державних санітарних норм і правил «Про безпеку і захист працівників від шкідливого впливу азбесту та матеріалів і виробів, що містять азбест» були дотримані вимоги ч. 1 ст. 25 Закону України «Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності», а саме: проект наказу опубліковано на офіційному веб-сайті МОЗ України для громадського обговорення, за результатами яких, жодних зауважень та пропозицій не надходило; подано на погодження із уповноваженим органом Державною регуляторною службою України листом від 15.12.2016 № 05.1-13/32678 та повторно листом від 17.05.2017 № 05.1-13/13271 відповідно до висновку Мін'юсту від 21.04.2017 № 6446-0-26-17/10.1.

Наведене дає підстави суду дійти висновку, що жодна з обставин визначених ч. 1 ст. 25 Закону N 1160-IV не же бути підставою для скасування наказу МОЗ № 339, а тому його реєстрацію слід вважати вчиненою у відповідності до вимог чинного законодавства.

Обґрунтовуючи своє звернення до Міністерства юстиції України відповідач 2 зазначає, що наказ МОЗ № 339 спрямований на регулювання господарських відносин ряду суб'єктів господарювання, а тому містить ознаки регуляторного акту.

Постановою Кабінету Міністрів України від 24 грудня 2014 р. N 724 затверджено Положення про Державну регуляторну службу України (надалі – Положення N 724).

Державна регуляторна служба України (ДРС) є центральним органом виконавчої влади, діяльність якого спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України і який реалізує державну регуляторну політику, політику з питань нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності, ліцензування та дозвільної системи у сфері господарської діяльності та дерегуляції господарської діяльності (п. 1 вказаного Положення).

Відповідно до пп. 10 п. 4 Положення N 724 ДРС відповідно до покладених на неї завдань повідомляє органи виконавчої влади, їх посадових осіб, уповноважених на прийняття або схвалення регуляторних актів про виявлення встановлених Законом України "Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності" обставин, за яких регуляторні акти не можуть бути прийняті або схвалені, а якщо зазначені регуляторні акти підлягають державній реєстрації в органах юстиції, - повідомляє також відповідні органи юстиції, до компетенції яких належить здійснення державної реєстрації таких регуляторних актів.

Таким чином, суд вважає, що відповідач 2, звертаючись до Міністерства юстиції України, використовував надані йому чинним законодавством повноваження щодо необхідності (можливості) перегляду реєстрації нормативно-правового акту на підставі звернень, які надходили до нього, а тому суд не вбачає в діях Державної регуляторної служби України щодо направлення до Міністерства юстиції України повідомлення, оформленого листом від 11.08.2017 р. № 6753/0/20-17 порушень.

Разом з тим, ст. 3 Конституції України визначено, що людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю.

Суд враховує, що Україна як держава, що взяла напрямок розвитку на європейську інтеграцію, має зобов'язання щодо гармонізації національного законодавства до європейського згідно з Угодою



про асоціацію між Україною та ЄС, зокрема імплементації в українське законодавство Директиви Ради Європейського Союзу від 30 листопада 2009 р., стосовно захисту працівників від ризиків, пов'язаних із впливом азбесту на робочому місці.

Так, Всесвітня організація охорони здоров'я рекомендує заборонити використання всіх форм азбесту, як найефективніший спосіб боротьби із хворобами, зумовленими впливом азбесту.

На виконання вимог пункту 10 Глобального плану дій з охорони здоров'я працюючих на 2008 - 2017 роки, прийнятого на шістдесятій сесії Всесвітньої асамблеї охорони здоров'я (резолюція WHO 60.26 від 23 травня 2007 року) та пункту 10 Пармської декларації з навколишнього середовища та охорони здоров'я, прийнятої представниками держав-членів Європейського регіону ВООЗ на П'ятій міністерській конференції з навколишнього середовища та охорони здоров'я, Міністерство охорони здоров'я України розробило та наказом МОЗ № 339 затвердило Державні санітарні норми і правила «Про безпеку і захист працівників від шкідливого впливу азбесту та матеріалів і виробів, що містять азбест».

Державними санітарними нормами та правилами «Про безпеку і захист працівників від шкідливого впливу азбесту і азбестовмісних матеріалів», затвердженими наказом МОЗ України від 01.10.2012 року № 762, зареєстрованими в Міністерстві юстиції України 23.10.2012 року за № 1776/22088, що діяли на момент затвердження наказу МОЗ №339 вже заборонено використання амфіболових азбестів (тонковолокнисті мінерали групи амфіболів) на території України.

Отже, у наказі МОЗ № 339 лише розширено перелік групи азбесту, що забороняється використовувати.

Щодо інформації, викладеної у листі Державної регуляторної служби України від 11.08.2017 року № 6753/0/20-17, стосовно виявлення додаткових обставин щодо настання негативних наслідків для окремих вітчизняних підприємств азбестоцементної, азбестопереробної та будівельної галузей, а також зупинки підприємств та звільнення працівників внаслідок практичного застосування наказу МОЗ № 339, суд зауважує, що наказом МОЗ № 339 не забороняється виробництво шиферу - важливого покрівельного матеріалу, а лише обмежується використання у його складі канцерогенного хризотилового азбесту. Сьогодні у світовій практиці при виробництві шиферу не використовують азбест, а успішно замінюють його на безпечний альтернативний матеріал.

Відповідно до європейського досвіду, переоснащення азбестової лінії триває від 4 до 6 місяців, а відповідно до наказу МОЗ № 339 заборона використання азбесту настає після 6 місяців після його опублікування. Про зазначене свідчить лист однієї з європейських компаній «Widerange» від 29.06.2017 р. щодо пропозиції українським виробникам стосовно переорієнтації підприємств на безазбестове виробництво шиферу, яким зокрема поінформовано українські підприємства та Мінекономрозвитку.

Виходячи з цього, підприємствам надається перехідний період для удосконалення технології виробництва, що не несе загрози зупинки виробництва та скорочення персоналу.

З матеріалів справи вбачається, що Україна не має власних родовищ хризотилового азбесту та імпортує канцерогенну сировину з Російської Федерації та Республіки Казахстан.

Щодо інформації стосовно відсутності доступного матеріалу для швидкого ремонту в зоні проведення АТО, то зазначена інформація не була підтверджена Міністерством з питань тимчасово окупованих територій та внутрішньо переміщених осіб України.

Стосовно твердження щодо додаткових затрат для держави внаслідок заборони азбесту та обов'язкової заміни шиферної покрівлі на об'єктах сектору соціального значення, домогосподарств, сільськогосподарських підприємств, суд зазначає, що положення наказу МОЗ № 339 не містить будь-яких норм, що передбачають зняття тих азбестовмісних матеріалів, які вже експлуатуються, до закінчення терміну їх застосування.

При цьому, реалізація наказу МОЗ № 339 створює умови зменшення та припинення нагромадження азбестоцементних відходів, на захоронення яких держава виділяє значні кошти з державного бюджету.

На основі результатів всебічних наукових досліджень канцерогенних речовин Міжнародне агентство з вивчення раку при Всесвітній організації охорони здоров'я (ВООЗ) віднесло азбест до першої, найбільш небезпечної категорії сполук зі списку речовин-канцерогенів, для яких існують достовірні відомості про їх канцерогенність для людини.

Окрім того, азбест спричиняє й професійні захворювання на рак гортані, бронхів і легенів, рак яєчників, а також злоякісну мезотеліому плеври, очеревини, перикарда. Значні витрати держава несе на лікування професійної етіології, викликані впливом азбестовмісного пилу.

Слід зазначити, що інформація, викладена в згаданому листі Державної регуляторної служби





України, ґрунтується лише на оцінках, викладених в листах Асоціації «Українське хризотилкове об'єднання», які в свою чергу, посилаються на висновки до наукової роботи «Соціально-економічні наслідки щодо заборони застосування хризотилу в Україні» Державної установи «Інститут економіки та прогнозування НАН України».

Згідно з листом від 17.08.2017 № 135-13/443 ДУ «Інститут економіки та прогнозування НАН України», вищезазначена наукова робота виконана вказаним інститутом за договором № 1 від 01.07.2014 між Асоціацією Українське хризотилкове об'єднання та ДУ «Інститут економіки та прогнозування НАН України».

Таким чином, відповідач 2 фактично посилається на наукову роботу, яка не ґрунтується на засадах доказової медицини, а тому, в даному випадку, не може бути взято судом до уваги.

В той же час, суд враховує, що метою прийняття наказу є захист здоров'я працівників та населення шляхом реалізації заходів, спрямованих на створення умов для зниження рівня захворюваності та смертності від хвороб, викликаних впливом азотовмісного пилу.

Розроблений Міністерством проект наказу, узгоджено з усіма зацікавленими міністерства та відомствами, Академією медичних наук України без зауважень. Проект також пройшов процедуру громадських обговорень, за результатами якої жодних зауважень та пропозицій не надходило.

Азбест — це комерційний термін, який об'єднує шість волокнистих: природних мінералів групи серпентиніту (хризотил-азбест, далі - хризотил) та амфіболів (актиноліт, амозит, антофіліт, крокидоліт та тремоліт).

Найбільш гостро в Україні, і особливо в зоні дії АТО, стоять питання впливу на здоров'я людей та довкілля пилу битого азбестоцементного шиферу, яким дихають люди, не підозрюючи, що через деякий час цей пил, потрапляючи до організму, може стати причиною онкологічних легеневих захворювань.

У світі існує безліч фактів, які свідчать про небезпеку азбесту для здоров'я людей через потрапляння його пилу до дихальної системи. У розвинених державах (Японія, держави ЄС, Австралія, Ізраїль, Туреччина, США, Швейцарія, Південна Корея та багато інших) заборонили використання усіх видів азбесту. Впродовж 2018 - 2020 років таку заборону планують впровадити Канада, В'єтнам, Шрі-Ланка, Таїланд.

Бразилія, незважаючи на власний видобуток хризотилового азбесту, обмежила його використання в багатьох своїх штатах.

Україна, як держава, що взяла напрямок розвитку на європейську інтеграцію, має зобов'язання щодо гармонізації національного законодавства до європейського згідно з Угодою про асоціацію між Україною та ЄС.

Враховуючи небезпечну дію хризотилового азбесту на здоров'я людей, виробники в розвинених державах перейшли на використання його безпечного замітника на основі волокон поліхлоралкоголю та целюлози.

Приблизно половина випадків смерті від онкологічних захворювань внаслідок професійної діяльності професійного раку викликана азбестом. Крім того, за оцінками, кілька тисяч щорічних випадків смерті можуть бути викликані впливом азбесту у пересічного населення.

Процес розвитку азбестообумовлених захворювань, як і більшості захворювань, пов'язаних із впливом інших видів промислового пилу (кварцвмісного, вугільного та ін.), є незворотнім у зв'язку з формуванням структурних морфологічних порушень, які можуть призводити до інвалідазації, стійкої втрати працездатності та навіть смерті.

В Україні, починаючи з 2003 року вже впроваджено технологічну лінію по виробництву волокнисто-цементних покрівельних листів і деталей нового покоління без використання азбесту, так званого волокнисто-цементного шиферу ECO-DACH. Основним сировинним компонентом цього покрівельного матеріалу є високоякісний цемент власного виробництва, а в якості армуючого матеріалу використовується суміш спеціальних тонких, екологічно чистих волокон, що дає можливість формувати шифер з високим рівнем фізико-механічних властивостей, які відповідають європейським нормам EN 494. Цей волокнисто-цементний шифер ECO-DACH пройшов сертифікацію в Україні і в країнах Європейського Союзу, лабораторії яких акредитовані в Міжнародній організації по стандартизації (ISO), що дозволяє експортувати волокнисто-цементний шифер ECO-DACH до країн ЄС.

Щодо посилання Асоціації «Українське хризотилкове об'єднання» стосовно необхідності повної заміни шиферного покриття житлових приміщень на металочерепицю, профнастил та додаткових витрат держави, суд зауважує, що наказом передбачено заборона виробництва та використання азбесту, незалежно від його виду та азбестовмісних виробів та матеріалів в технологічних процесах і при



проведенні будівельно-монтажних робіт. Як виняток матеріали та вироби, що містять азбест і вже використовуються, можуть продовжувати використовуватися до їх заміни або утилізації. Азбестовмісні ізоляційні матеріали та вироби низької щільності (1 г/см<sup>3</sup>) підлягають першочерговій заміні та утилізації.

Враховуючи викладене, твердження Асоціації «Українське хризотилове об'єднання» щодо додаткового соціально-економічного тягаря для держави внаслідок прийняття проекту наказу є необґрунтованим.

Щодо листа Міністерства з питань інвестицій та розвитку Республіки Казахстан та Мінекономрозвитку щодо висловлення позиції МОЗ стосовно необхідності заборони виробництва та використання азбесту, незалежно від і виду та азбестовмісних виробів та матеріалів згідно з Угодою СОТ про застосування санітарних та фітосанітарних заходів суд враховує світову практику, направлену на посилення безпеки та захисту здоров'я людей.

Так, наприклад Уряд Франції, який на підставі Декрету N2 96-11 заборонив виробництво, переробку і імпорт всіх типів азбестових волокон незалежно від того, чи є вони складовою частиною інших товарів та офіційне звернення Канади до СОТ з претензією до ЄС з приводу введення Францією повної заборони на імпорт хризотил-азбесту і виробів з нього. За результатами зазначеного спору Апеляційний орган СОТ визнав дії Франції виправданими. При вирішенні спору використовувалися Угода про технічні бар'єри в торгівлі (ТБТ), Угода про застосування санітарних та фітосанітарних заходів, стаття III ГАТТ-1994 року (що встановлює принцип національного режиму, що вимагає, щоб продукція інших країн користувалася «не менш сприятливий режим, ніж «аналогічна продукція» країни-імпортера) і стаття XX (b) ГАТТ-1994 року, яка припускає обмеження торгівлі для захисту життя чи її здоров'я людей, тварин або рослин.

Зокрема, Апеляційний орган встановив, що товари, які містять азбест, не аналогічні товарам, що не містять азбесту. Також Апеляційний орган прийшов до висновку, що канцерогенність, або токсичність являє собою визначальний аспект фізичних властивостей волокон хризотил-азбесту та було відзначено, що XX (b) ГАТТ-1994 не вимагає оцінювати величину ризику.

Крім того, було відзначено, що члени СОТ мають право на встановлення рівня захисту відповідно до Угоди про застосування санітарних та фітосанітарних заходів.

В результаті заборонні дії Франції були визнані виправданими, як такі, що відповідають міжнародним нормам торгівлі та обмежувальної практики і єдино можливими в даній ситуації для захисту здоров'я населення.

Наразі, існуючими Державними санітарними нормами та правилами «Про безпеку і захист працівників від шкідливого впливу азбесту і азбестовмісних матеріалів», затвердженими наказом МОЗ України від 01.10.2012 року № 762, зареєстровані в Міністерстві юстиції України 23.10.2012 року за № 1776/22088 вже заборонено використання амфіболових азбестів (тонковолокнисті мінерали групи амфіболів) на території України. У розробленому новому документі лише розширено перелік групи азбесту.

Виходячи із наведеного, суд приходять до висновку про необґрунтованість висновків відповідачів про заборону імпорту азбесту, необхідності заміни шиферного покриття житлових приміщень на металочерепицю, що зумовить закриття підприємств та скорочення робочих місць.

Натомість позивач скасованим наказом намагається створити умови для зниження рівня захворюваності та смертності від хвороб, викликаних впливом азбестовмісного пилу та передбачає оцінку ризику при роботі з азбестом та азбестовмісними матеріалами, зокрема, контроль вмісту азбестовмісного пилу та волокон азбесту в повітрі та заходи щодо його мінімізації.

Статтею 4 Закону N 1160-IV визначено принципи державної регуляторної політики, якими є:

доцільність - обґрунтована необхідність державного регулювання господарських відносин з метою вирішення існуючої проблеми;

адекватність - відповідність форм та рівня державного регулювання господарських відносин потребі у вирішенні існуючої проблеми та ринковим вимогам з урахуванням усіх прийнятних альтернатив;

ефективність - забезпечення досягнення внаслідок дії регуляторного акта максимально можливих позитивних результатів за рахунок мінімально необхідних витрат ресурсів суб'єктів господарювання, громадян та держави;

збалансованість - забезпечення у регуляторній діяльності балансу інтересів суб'єктів господарювання, громадян та держави;

передбачуваність - послідовність регуляторної діяльності, відповідність її цілям державної політики, а також планам з підготовки проектів регуляторних актів, що дозволяє суб'єктам



господарювання здійснювати планування їхньої діяльності;

прозорість та врахування громадської думки - відкритість для фізичних та юридичних осіб, їх об'єднань дій регуляторних органів на всіх етапах їх регуляторної діяльності, обов'язковий розгляд регуляторними органами ініціатив, зауважень та пропозицій, наданих у встановленому законом порядку фізичними та юридичними особами, їх об'єднаннями, обов'язковість і своєчасність доведення прийнятих регуляторних актів до відома фізичних та юридичних осіб, їх об'єднань, інформування громадськості про здійснення регуляторної діяльності.

Так, Україна проголошена демократичною, правовою державою, в якій права і свободи людини та їх гарантії визначають зміст і спрямованість її діяльності; держава відповідає перед людиною за свою діяльність; утвердження і забезпечення прав і свобод людини є головним обов'язком держави (ст. 1, ч. 2 ст. 3 Конституції України).

В Україні визнається і діє принцип верховенства права; Конституція України має найвищу юридичну силу; закони та інші нормативно-правові акти приймаються на основі Конституції України і повинні відповідати їй (ч. 1, ч. 2 ст. 8 Основного Закону України).

Органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України (ч. 2 ст. 19 Конституції України).

Згідно з Основним Законом України права і свободи людини і громадянина захищаються судом; кожному гарантується право на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб (ч. 1, ч. 2 ст. 55).

Загальною декларацією прав людини 1948 року передбачено, що кожна людина має право на ефективне поновлення в правах компетентними національними судами у випадках порушення її основних прав, наданих їй конституцією або законом (ст. 8). Право на ефективний судовий захист закріплено також у Міжнародному пакті про громадянські та політичні права 1966 року (ст. 2) та в Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод 1950 року (далі - Конвенція) (ст. 13).

За п. 1 ст. 52 Хартії основоположних прав Європейського Союзу 2000 року будь-яке обмеження прав і свобод, що визначаються цією хартією, повинне здійснюватися на підставі закону з повагою до сутності цих прав та свобод. Застосовані за принципом пропорційності обмеження можуть бути встановлені тільки тоді, коли вони є необхідними та відповідають цілям і загальним інтересам, які визнані Європейським Союзом, або потребі захистити права і свободи інших осіб.

В контексті наведеного, суд приходить до висновку, що Міністерство юстиції України, затверджуючи оскаржуваний наказ, порушило зазначені принципи, оскільки беручи до уваги повідомлення Державної регуляторної служби України, викладене в листі від 11.08.2017 р. № 6753/0/20-17, спрямоване на захист інтересів кількох господарюючих суб'єктів, не надало належної оцінки тому факту, що скасування наказу МОЗ України від 29.03.2017 № 339 «Про затвердження Державних санітарних норм і правил «Про безпеку і захист працівників від шкідливого впливу азбесту та матеріалів і виробів, що містять азбест» призведе до вкрай негативних наслідків для життя та здоров'я людини.

Висновок суду узгоджується з міжнародними актами та практикою Європейського суду з прав людини.

Відповідно до ч. 1 ст. 77 Кодексу адміністративного судочинства України кожна сторона повинна довести ті обставини, на яких ґрунтуються її вимоги та заперечення, крім випадків, встановлених статтею 78 цього Кодексу.

В адміністративних справах про протиправність рішень, дій чи бездіяльності суб'єкта владних повноважень обов'язок щодо доказування правомірності свого рішення, дії чи бездіяльності покладається на відповідача.

У таких справах суб'єкт владних повноважень не може посилається на докази, які не були покладені в основу оскаржуваного рішення, за винятком випадків, коли він доведе, що ним було вжито всіх можливих заходів для їх отримання до прийняття оскаржуваного рішення, але вони не були отримані з незалежних від нього причин (ч. 2 цієї статті).

Відповідно до ч. 2 ст. 2 названого Кодексу у справах щодо оскарження рішень, дій чи бездіяльності суб'єктів владних повноважень адміністративні суди перевіряють, чи прийняті (вчинені) вони: 1) на підставі, у межах повноважень та у спосіб, що визначені Конституцією та законами України; 2) з використанням повноваження з метою, з якою це повноваження надано; 3) обґрунтовано, тобто з урахуванням усіх обставин, що мають значення для прийняття рішення (вчинення дії); 4) безсторонньо (неупереджено); 5) добросовісно; 6) розсудливо; 7) з дотриманням принципу рівності перед законом, запобігаючи всім формам дискримінації; 8) пропорційно, зокрема з дотриманням необхідного балансу



між будь-якими несприятливими наслідками для прав, свобод та інтересів особи і цілями, на досягнення яких спрямоване це рішення (дія); 9) з урахуванням права особи на участь у процесі прийняття рішення; 10) своєчасно, тобто протягом розумного строку.

Суд враховує, рішення Європейського Суду з прав людини справа «Пелевін проти України», Заява N 24402/02, Страсбург, 20 травня 2010 року, відповідно до якого встановлені обмеження мають переслідувати легітимну мету, а також має бути обґрунтована пропорційність між застосованими засобами та поставленою метою.

Виходячи із наведеного вище, беручи до уваги факти, викладені в позовній заяві та, встановлені судом на підставі наданих сторонами доказами, з урахуванням розподілу між ними обов'язків по доказуванню, а також, дотримуючись необхідного балансу між будь-якими несприятливими наслідками для прав, свобод та інтересів осіб в інтересах, яких позивач звернувся до суду, і цілями, на досягнення яких спрямоване це рішення, суд приходиться до висновку, що наказ Міністерства юстиції України від 11.09.2017 р. № 2859/5 «Про скасування рішення про державну реєстрацію нормативно-правового акту» є протиправним та таким, що підлягає скасуванню.

Разом з тим, суд відмовляє в задоволенні позовних вимог в частині зобов'язання відновити державну реєстрацію наказу МОЗ від 29.03.2017 № 339 «Про затвердження Державних санітарних норм і правил «Про безпеку і захист працівників від шкідливого впливу азбесту та матеріалів і виробів, що містять азбест», зареєстрованого в Міністерстві юстиції України 09.06.2017 р. за № 702/30570, оскільки скасування оскаржуваного наказу є наслідком того, що відповідач 1 має відновити його дію шляхом державної реєстрації.

Системно проаналізувавши приписи чинного законодавства, пояснення сторін, докази наявні в матеріалах справи за своїм внутрішнім переконанням, що ґрунтуються на їх безпосередньому, всебічному, повному та об'єктивному дослідженні, враховуючи обставини справи, суд приходиться до висновку про часткову обґрунтованість позовних вимог позивача, а тому останні підлягають частковому задоволенню.

Керуючись ст. ст. 72-77, 139, 242- 243, 245-246, 250, 255 Кодексу адміністративного судочинства України, Окружний адміністративний суд міста Києва, -

### ВИРІШИВ:

Позов Міністерства охорони здоров'я України (01601, м.Київ, вул. Грушевської, код ЄДРПОУ 00012925) задовольнити частково.

Визнати протиправним та скасувати наказ Міністерства юстиції України від 11.09.2017 р. № 2859/5 «Про скасування рішення про державну реєстрацію нормативно-правового акту».

В іншій частині позовних вимог відмовити.

Рішення суду відповідно до ст. 255 Кодексу адміністративного судочинства України набирає законної сили після закінчення строку подання апеляційної скарги всіма учасниками справи, якщо апеляційну скаргу не було подано.

У разі подання апеляційної скарги рішення, якщо його не скасовано, набирає законної сили після повернення апеляційної скарги, відмови у відкритті чи закритті апеляційного провадження або прийняття постанови судом апеляційної інстанції за наслідками апеляційного перегляду.

Рішення суду може бути оскаржено до суду апеляційної інстанції за правилами, встановленими ст.ст. 295-297 Кодексу адміністративного судочинства України.

Головуючий суддя

Судді



І.П. Васильченко

Н.Г. Векуа

А.Б.Федорчук

Повний текст судового рішення складено та підписано 06.06.2018 р.

